Jordi Sierra i Fabra'nın Oysa Aşk'ı:

Çare dayanışma

Dilara Korzay *dilarakorzay@gmail.com*

Oysa Aşk'taki Marga'nın elini tutan bugün biz olamadık belki ama onun hikâyesiyle kendimizde bu gücü bulacağız. En çok birbirimize sarılacak, en çok biz dayanışacağız.

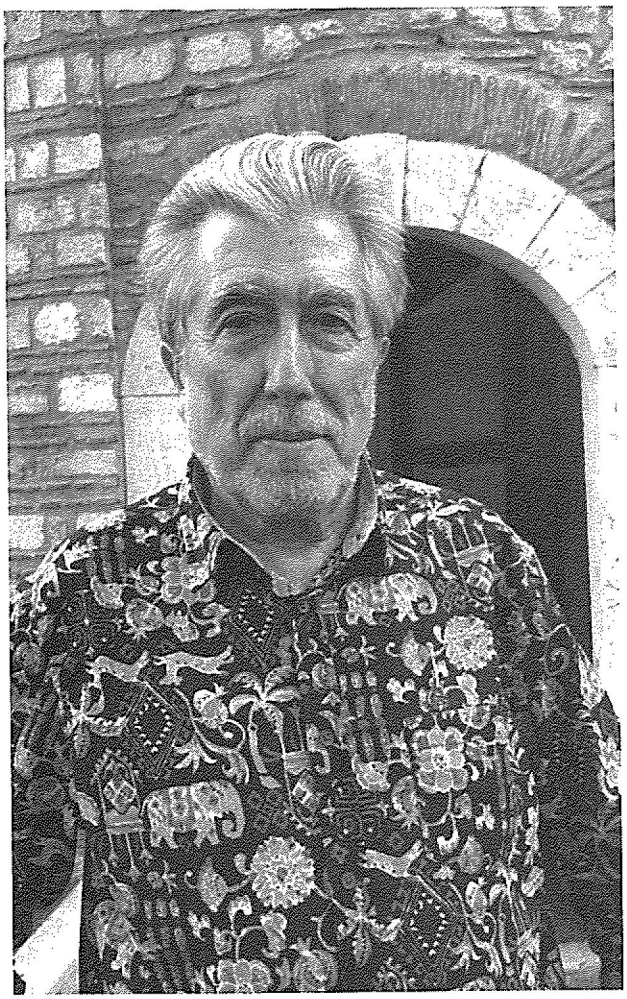

Jordi Sierra i Fabra

"Genç kadın sevgilisi tarafından öldürüldü."

"Tutkulu aşk cinayetle son buldu."

"Âşık adam cinnet geçirdi ve sevdiği kadının canına kıydı."

Bu ve benzeri haberler her gün gazetelerin manşetlerine taşınıyor. Okurlara "âşık" güzellemesi yaparak cinayeti normalleştirmek bilinçli bir tercih mi, yoksa alışılageldik normlarla hayata romantizmden bakarsak dikkat çeker önkoşuluyla mı bu hataya düşülüyor, emin değilim. Ancak bildiğim bir şey var, kuşkusuz bu yaşanan aşk değil ve o katiller âşık değil sapkınlar. Tüm bu yorumları 30 yaşına yaklaşmış ve yoluna feminist olarak devam etme kararı almış biri olarak ifade etmek elbette anlaşılır. Ancak bu cinayetlerin çoğu benden çok daha küçük kız kardeşlerimin başına geldi, geliyor. Gençliğe ilk adımını atmış, ilk aşkıyla tanışmış, o güne dek izlediği Türk dizileriyle hayalinde bir sevgili ve ilişki yaratmış bir arkadaşıma, "Bu sapkınlıktır, bak bu aşk değildir," demek sanıyorum ki hiçbir işe yaramaz. En azından şuna eminim, o dönemde bana dendi ve işe yaramadı.

İşte tam bu noktada kitaplara sığınmaktan başka bir yol gelmiyor aklıma. Kişinin kitapla kurduğu o ilişki, dışarıdan müdahaleye kapalı, beynin kalp sesiyle mücadele ettiği o anlar... Ve elbette yazarın didaktik diliyle seslenmediği, üstten bakışlarla işaret parmağını sallamadığı, küçümseyici tavrıyla insanı edebiyattan soğutmadığı metinlerden bahsediyorum. Mesela Marga'nın hikâyesinden bahsetmek istiyorum. Sonra Ramiro'dan ve onun tutku dolu aşkından(!). Sevgilisinin etek boyundan tutun, okuldaki erkek arkadaşıyla kurduğu ilişkiye kadar karışan "kıskanç" ve "sahiplenen" erkekten, olanları anlamaya çalışan ve ilk aşkı deneyimleyen kadından, onların hikâyesinden...

Jordi Sierra i Fabra'nın ON8'den yayımlanan *Oysa Aşk* kitabı, tam da Türkiye topraklarında yaşanır türden değil mi? Aşk denildiği gibi kutsal olduğu için sanırım(!), metin başka topraklarda yazılmış olmasına rağmen, hikâye en az onlarınki kadar bizim de...

Sahneler şüphesiz ki çok bilinir. Fabra'nın ustalıkla işlediği dil, ilkgençliğine adım atmış bir gencin ikilemine ortak ediyor bizi. Marga'yla birlikte aynı soruyu sorduruyor, aynı duygulara hemhal oluyoruz. Tıpkı Marga'nın seslendiği gibi seslene-

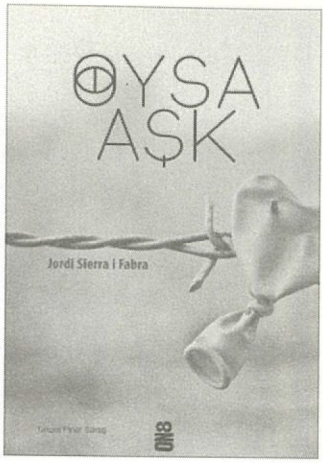

simiz geliyor. O kadar çok sorumuz var ki, ama soracak kimsemiz yok... Herkesin canı yanıyor mu? Bu normal mi? Tüm sevgililer aynı mı? Çok mu hızlı gidiyoruz? Aptalın biri miyim? Yoksa yeterince yetişkin mi değilim? Böyle kasılmama neden olan korkum mu? Hamile kalma korkum ya da yetememe korkum mu? Neden bazen... iğreniyorum?

Sıra tüm bu soruların cevaplarına geldiğinde işler biraz karışacak, hazır olun. İşte tam bu noktada, beklenenin aksine yanıtsız bırakıyor çünkü yazar bizi. Yapayalnız kaldığımız o dakikalardan itibaren metinle birlikte kendimizle de, ilişkimizle de ve belki travmalarımızla da yüzleşmemiz gerekiyor.

8 Mart feminist gece yürüyüşünde dediğimize benzer bir duyguyla kapatıyorum kitabın kapağını. Daha fazla eksilmeyeceğiz. Asla yalnız yürümeyeceğiz. Çare biziz, çare kız kardeşlik! Yazar bir erkek kaleminden çıkmasına rağmen yerini bilir bir ifadeyle çekiliyor sahneden. Biz güçlüyüz ve eğer istersek, hiçbir şey için geç olmadan bir çözüm bulunabilir.

Bulunabilir mi gerçekten? İnanın bu yazı en az kendim kadar güvendiğim diğer kadınlar için yazıldı. Evet bulunabilir ve evet bulacağız! Marga'nın elini tutan bugün biz olamadık belki ama onun hikâyesiyle kendimizde bu gücü bulacağız. En çok birbirimize sarılacak, en çok biz dayanışacağız.

Oysa Aşk kitabı tüm bu umutlu dünyayı gerçekleştirmeye yeter mi bilinmez. Ancak, denemeye değer. Bu sebeple ON8'in çabasını, Jordi Sierra i Fabra'nın okurla karakter arasında incelikle kurduğu ilişkiyi çok önemli buluyorum.

Tüm bu kitapları düşünürken Aslı Serin ve Birhan Keskin'in birlikte kaleme aldığı "Anıt Sayaç" şiiri geliyor aklıma. Yitirdiğimiz tüm kız kardeşlerimizin anısına o şiirle bitirelim istiyorum yazıyı.

Zıvanalı geçme tekniği nedir Aslı bilir misin? / Bak öğren bunu. / Çünkü bu şiir birbirine geçmiyor. / Acıyor, soğuyor, acıyor, soğuyor, acıyor, soğuyor. / Bitişmiyor. Birinin acısı öbürüne geçmiyor. / Bütün kadınlara bundan böyle başka türlü "ateşli" olmayı / "şiddetle" öneriyorum Aslı / Çıkıp iki oda bir salondan / Ateşli silahlar elimizde, Uma'nın kılıcı belimizde, / Savunma ve dövüş sanatlarında ustalıklı. / anitsayac'ta bu kadar kadın ismi yeter, / Yeter artık, yeter çıkalım zıvanadan."